

De crisis van Taijiquan

Door Shi Dan-Qiu

November, 2008, Amsterdam

- Gepubliceerd in Taiji-vizier, pag. 16, jaargang 20, nr. 4, 2008 -

Afgelopen zomer ben ik in mijn geboorteplaats Guiyang, in China, op vakantie geweest. Zoals ook andere keren ging ik vaak bij een goede vriend, de heer Liang, op bezoek. Liang is een professionele violist. Taijiquan (Taiji) is zijn hobby. Voor mij is het spelen van viool mijn hobby en is Taiji mijn beroep. Op een dag belde Liang me op en vroeg: "De heer Chen, een vriend van mij, heeft een artikel gelezen. Volgens hem moet het door jou geschreven zijn!" Liang zei ook: "Dat artikel is gepubliceerd in Wuhun [1]." "Ja, dat klopt", antwoordde ik na even nagedacht te hebben, "Vier maanden geleden stuurde ik dit artikel naar China en ik ben het al vergeten." Ik voegde toe: "Ik heb mijn echte naam niet gebruikt en alleen maar doorgegeven dat ik in Nederland woon." En de heer Liang zei: "De heer Chen wil je graag zien!"

Zes jaar geleden, toen de heer Liang een workshop in Frankrijk gaf, kwam hij naar Amsterdam om me te bezoeken. Daarvoor had ik alleen via mijn tweede meester Zhang Zhuo-Xing gehoord dat de heer Liang veel kennis over de Taiji klassieken heeft. Ik was diep onder de indruk van Liang's Taiji-niveau toen ik hem de eerste keer ontmoette in mijn woonplaats Amsterdam. Sindsdien zijn we goede vrienden geworden. Maandelijks praten we over Taiji via de telefoon. Het wordt een gewoonte, al zes jaar lang. Van hem hoor ik vaak over de andere vriend van hem, de heer Chen, die Taiji al meer dan 40 jaar beoefent en die is geboren in Shanghai. Chen is een neef van Chen Yan-Lin, de auteur van 'Taijiquan, Taiji-sable, Taiji-zwaard, en Taiji-stok samen', eerst publicatie in Shanghai, 1941, door Shanghai Shuju (Shanghai Uitgeverij).

Op 24 juli gingen de heer Liang en ik samen bij de heer Chen op bezoek. De heer Chen is een gepensioneerd ingenieur en hij woont, na het overlijden van zijn vrouw, samen met zijn zoon en schoondochter in Jingyang, een buitenwijk van de hoofdstad Guiyang. Daarvoor woonde hij in ShenZheng, Guangdong. Hij heeft ook Taiji-les in Shenzheng gegeven. We waren van plan met een lijnbus naar Jingyang te gaan. Na een tijdje gewacht te hebben besloten we toch een taxi te nemen, ik wilde mijn tijd niet verspillen met wachten op de lijnbus. Heel snel zagen we een taxi aankomen. Liang had me al verteld dat voor een afstand van 30 km de kosten 50 Chinese yuan zijn. Nadat Liang de prijs vastgesteld had met de chauffeur, gingen wij met de taxi naar Jingyang. Het was in de middag, iets later dan 2 uur. Hoewel er geen file in de binnenstad was, waren er toch behoorlijk veel auto's op de weg. Af en toen moesten we even langer wachten voor het stoplicht. Buiten de stad reed de taxi lekker snel, er waren minder auto's. Toen wij bij Jingyang waren gingen we eerst naar de markt. "We gaan wat fruit voor Chen kopen", zei Liang. Het is een gewoonte om wat mee te nemen als je bij iemand op bezoek gaat. We gingen naar de openluchtmarkt. Er was veel fruit te koop, vooral bananen en druiven. Eerst hebben we bananen gekocht en daarna druiven. Na even de weg gevraagd te hebben vonden wij het juiste adres van de heer Chen. Hij stond al op het balkon op ons te wachten.

Na ons kort aan elkaar te hebben voorgesteld, ging de conversatie van ons meteen over Taiji. Chen zei dat hij ooit les van mijn meester Gu Li-Sheng gehad heeft. Omdat Chen al wist dat

mijn vader ook uit Shanghai afkomstig was, vroeg hij aan me: "Ken je de uitdrukking in het Shanghai dialect 'chao leng fan'?" Ik kende die uitdrukking niet. Chen zei dat tegenwoordig de ontwikkeling van Taiji op 'chao leng fan' lijkt. Hij legde mij uit wat 'chao leng fan' betekent (chao: bakken, leng fan: de gekookte koude rijst): als je de koude gekookte rijst blijft bakken, wordt de smaak niet beter. Chen bedoelt dat men de aandacht bij Taiji alleen aan de 'mooie vorm' besteedt en steeds verschillende nieuwe vormen gaat maken. Daardoor gaat de oorspronkelijke Taiji, een vechtkunst die bedoeld is om op een zeer bijzondere manier de energie van het hele lichaam te ontwikkelen en te kunnen gebruiken voor zelfverdediging (natuurlijk ook voor de lichamelijke- en geestelijke gezondheid), uitsterven. Tijdens het gesprek werd ons er een bijzondere soep, tian jiu [2], aangeboden door zijn schoondochter. We hebben ook over de jin van Taiji gesproken. Een paar keer stond de heer Chen op om een fa jin beweging te tonen om zijn woorden kracht bij te zetten. Tegen 6 uur moest ik afscheid nemen van de heer Chen. Chen wees naar de groenten en het andere voedsel dat nog op de tafel lag: "Ik was van plan jullie uit te nodigen om mee te eten". Vanwege het korte verblijf in Guiyang had ik soms een paar afspraken op een dag. Die dag bij de heer Chen had ik ook een afspraak met mijn oud collega's in de avond. Chen liep moeizaam met ons mee tot de voordeur. Hij was slecht ter been, omdat hij na het overlijden van zijn vrouw een hersenbloeding gehad heeft. Hij stond bij de voordeur en hield de deur open totdat we hele maal uit zijn zicht waren.

Ik kan me herinneren dat ik ooit een stukje nieuws van internet gelezen heb. Dit nieuws was gepubliceerd in 2003 in de Volkskrant in China [3]. De titel van dit nieuwsbericht is "Crisis verborgen in de populariteit en roem van Taijiquan". De aanleiding hiervan is een studie door professor Zhu Xiao-Guang en zijn andere zeven collega's van het Wetenschappelijke Instituut van China. Hun artikel werd gepresenteerd bij het Symposium van Landelijke Wushu Onderzoeken en Wetenschappen, 2003, dat gehouden werd in Wuhan Universiteit voor Bewegingsleer. Professor Zhu en zijn collega's concludeerden: "Taijiquan is haar inhoud van vechtkunst kwijt geraakt. Bij in de vorm lopen wordt het karakter van vechtkunst steeds vager, de trend van het bewegen en de vormen worden steeds kunstmatiger en gymnastiektachtiger. Daardoor loopt Taiji het gevaar om 'gymnastiek Taiji' te worden. De aantrekkelijkheid van Taiji wordt alleen nog gebaseerd op de zogeheten Daoïstische (Taoïstische) filosofie. Als het op deze manier doorgaat, zal de crisis steeds erger worden.... Misschien zal Taijiquan over 10 tot 20 jaar zijn uitgestorven."

Zoals Taiji behoort de Daoïstische filosofie tot de culturele rijkdom van China. Het is een spirituele rijkdom voor China en de hele wereld. De filosofie kan op vele gebieden, bijvoorbeeld politiek, management, of persoonlijke ontwikkeling toegepast worden. Taiji is een vechtkunst, die gebaseerd is op de eeuwenoude Chinese vechtkunst en gezondheidsoefeningen, vooral qigong. Men hoeft geen Taiji te leren om te vechten (het is niet meer nodig.) Taiji is een andere wijsheid, die onze lichamelijke en geestelijke gezondheid op de peil kan houden. Het kan zowel een gewone rugklacht verhelpen als de persoonlijk ontwikkeling bevorderen in de zin van lichamelijke en geestelijke gezondheid. Een voorbeeld hiervan is dat Taiji de agressie kan verminderen. Taiji is ook over de hele wereld verspreid. Taiji gaat om de energie, de lichamelijke en geestelijke energie. Om baat bij Taiji te hebben moet het systeem van Taiji nauwkeurig gevolgd worden, stap voor stap. De Daoïstische filosofie kan uit het hoofd geleerd worden. Taiji niet. Zelfs als de klassieken van Taiji goed begrepen worden, moeten het

lichaam en de geest in de praktijk getraind worden (door veel te oefenen). Het begrijpen van de principes van Taiji is nog maar het begin. De aantrekkelijkheid van Taiji is 'het zwakke kan het sterke overwinnen', zoals beschreven wordt in Daodejing van Laozi. Maar, zodra de Daoïstische filosofie het systeem van Taiji vervangt, zal Taiji uitsterven.

[1] Wuhun: The Spirit of Kung-Fu, een landelijk Chinees tijdschrift, ISSN1002-3267, startte in 1983, verschijnt een keer per maand. Twee artikelen van Dan-Qiu (met schrijfnam Xia Wu-Zi: de dappere vechtkunst beoefenaar) werden gepubliceerd in Wuhun: De studie van de Qi van Taijiquan, pag. 23, juli, 2008, nr. 241 en De Studie van de Jin van Taijiquan, pag. 26, september, 2008, nr. 243.

[2] Een soort snack, die gemaakt is door kleefrijst met gist onder een bepaalde temperatuur gedurende enige tijd te laten fermenteren. Het resulteert in een zeer zoete, licht alcoholische snack, die vooral tijdens het Chinese Nieuw Jaar geconsumeerd wordt.

[3] In het Chinees, is te lezen op:

<http://www.people.com.cn/GB/paper464/10441/951166.html>

(Met dankt van de heer Norbert van der Ouderaa, voor zijn zorgvuldig nakijken en correctie van dit artikel.)

Shi Dan-Qiu, een tweede generatie leerling van meester Yang Shao-Hou beoefent taiji al meer dan 40 jaar. Na zich meer dan 40 jaar aan het Tai Chi-systeem van Yang Shao-Hou toegewijd te hebben, heeft Dan-Qiu dit systeem zich eigen gemaakt. Graag wil Dan-Qiu zijn kennis en kunde met Taiji liefhebbers delen en uitwisselen. In 2005 richtte Dan-Qiu zijn school Nei Gong op in Amsterdam. Voor meer informatie kunt u bij de website www.neigong.nl terecht. Contact informatie: info@neigong.nl, tel. 020-4041836.